

Arrest

nr. 118 939 van 14 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 2 december 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker, A.B., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.B., verklaarde de Wit-Russische nationaliteit te bezitten. U werd op 25/06/1976 te Gosha geboren maar was woonachtig in Slonim. U bent gehuwd met V.B. (OV 6.378.099). Tijdens uw legerdienst moest u in 1998 een manifestatie van de oppositie uiteenslaan. U weigerde dit echter te doen.

Korte tijd nadien werd u omwille van deze ongehoorzaamheid gearresteerd en u werd naar de gevangenis gestuurd.

In 2000 werd u door de rechtbank tot een gevangenisstraf van 4 jaar veroordeeld. Deze straf werd in beroep bevestigd.

In 2004 kwam u vrij waarna u uw leven terug poogde op te nemen.

U kende echter problemen om na de proefperiodes werk te behouden omdat de werkgevers, onder druk van hogerhand, u omwille van uw verleden in de gevangenis niet in dienst konden houden.

In juli 2005 werd u gearresteerd en voor 15 dagen vastgehouden. Tijdens uw vasthouding werd ook een huiszoeking verricht, maar er werd niets in beslag genomen.

Tijdens uw vasthouding vroegen ze of u informatie had over een 'pistool' en 'de gevangenis'.

U vermoedde dat ze te weten waren gekomen dat u tijdens uw legerdienst een stage had gedaan bij de speciale eenheid SOBR. Tijdens deze stage kwam u immers te weten dat deze door de president geleide dienst betrokken was bij het elimineren van bepaalde gevangenen met een niet-geregistreerd wapen.

Nadien volgde nog een huiszoeking en in 2006 werd u opgeroepen bij de politie waar men u vertelde dat u uit de stad diende te verdwijnen indien u niet in de gevangenis wilde belanden.

Een week nadien ging u in Rusland werken en keerde maar soms terug naar huis.

In december 2008 verliet u samen met uw vrouw Wit-Rusland en reisde naar België waar u samen met uw vrouw op 21/01/2009 een asielaanvraag indiende.

Deze werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet overweging genomen daar Nederland volgens de Dublin II-verordening verantwoordelijk was voor jullie asielaanvraag. Jullie hadden immers met een Nederlands visum gereisd.

U vroeg echter geen asiel in Nederland en diende op 10/07/2013 samen met uw vrouw een nieuwe asielaanvraag in België in.

Om jullie asielaanvraag te ondersteunen legden u en uw vrouw volgende documenten neer: jullie internationale paspoorten, de geboortebewijzen, het rijbewijs van uw vrouw en jullie huwelijksakte die allen in origineel werden voorgelegd.

U legde ook een militair boekje neer waarvan u het origineel was vergeten mee te nemen naar het CGVS-asielgehoor.

B. Motivering

U verklaarde vervolging te vrezen vanwege de Wit-Russische autoriteiten onder andere omdat zij u enerzijds als opposant beschouwden en anderzijds omwille van de informatie die u tijdens uw stage bij de SOBR opdeed.

Echter werden vaststellingen gedaan die de door u verklaarde vervolgingsvrees niet aannemelijk maken.

Vooreerst legt u geen enkel overtuigend document neer dat uw vervolgingsrelaas kan ondersteunen. Niettemin kon dit redelijkerwijs van u worden verwacht.

Zo verklaarde u dat u door een militair tribunaal tot een gevangenisstraf van 4 jaar werd veroordeeld en dat deze straf in beroep door een burgerlijke rechtbank werd bevestigd (CGVS p.4-5).

U legt echter geen enkel document neer dat ook maar indiceert dat u ooit bent veroordeeld of in de gevangenis hebt gezeten.

Voorts verklaarde u dat er een convocatie voor u was toegekomen. Niettemin verzuimt u deze neer te leggen en had u er geen idee van waar deze zich bevindt (CGVS p.14-15).

Een dergelijk manifest gebrek aan documenten om uw vervolgingsrelaas te ondersteunen, terwijl deze redelijkerwijs van u konden worden verwacht, is dan ook reeds een zeer negatieve indicatie naar de geloofwaardigheid van uw relaas toe.

Voorts werden er tegenstrijdigheden vastgesteld die aan de kern van uw relaas raken en de geloofwaardigheid van uw vervolgingsrelaas verder ondermijnen.

Zo stelde u dat er enkel huiszoekingen hadden plaatsgevonden bij uw ouders en had u er geen weet van dat er huiszoekingen hadden plaatsgevonden in de Brestskayastraat waar u sinds 2006 samen met uw vrouw woonde. U sloot wel niet uit dat er daar in uw afwezigheid eventueel huiszoekingen hadden plaatsgevonden (CGVS p.17).

Uw vrouw verklaarde echter dat er wel een huiszoeking had plaatsgevonden op de Brestskayastraat en dat u daarbij aanwezig was.

Toen zij met uw verklaringen hieromtrent werd geconfronteerd stelde ze enkel dat u dat misschien vergeten was (CGVS vrouw p.2-3).

Het is echter weinig aannemelijk dat een ingrijpende gebeurtenis zoals een huiszoeking 'vergeten' wordt waardoor dergelijke poging tot verklaring van de vastgestelde tegenstrijdigheid niet afdoende is.

Hiermee samenhangend verklaarde u dat beide huiszoekingen telkens zonder enige aanleiding hadden plaatsgevonden (CGVS p.13, 17).

In de door u op de Dienst vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS verklaarde u echter dat men na elke meeting telkens langskwam op zoek naar politiek drukwerk (Vragenlijst 3.5).

Toen u met deze verklaring werd geconfronteerd stelde u dat u misschien de zaken op de Dienst vreemdelingenzaken wat gunstiger wilde voorstellen waarmee u expliciet de tegenstrijdigheid toegeeft (CGVS p.17).

Voorts stelde u dat u in 2006, het laatste feit van vervolging dat u aanhaalde, door middel van een convocatiebrieft werd opgeroepen om zich op het politiekantoor te melden. Daar kreeg u te horen dat u moest verdwijnen (CGVS p.14-15).

Uw vrouw stelde echter dat de wijkagent toen was langsgekomen om te zeggen dat u zich bij de politie moest melden en stelde dat er nooit een convocatiebrieft voor u was toegestuurd.

Toen zij ermee werd geconfronteerd dat u verklaard had dat u door middel van een convocatiebrieft werd opgeroepen had zij hier geen verklaring voor (CGVS vrouw p.3).

Voorts gaf u aan dat er tijdens uw opsluiting in 2005 geen vragen aan u werden gesteld.

U vermoedde dat de opsluiting als vernedering was bedoeld om anderen te tonen dat uw ongehoorzaamheid waarvoor u in 2000 werd veroordeeld niet werd getolereerd (CGVS p.9).

Later in het gehoor gaf u dan weer aan dat er wel vragen werden gesteld tijdens uw opsluiting in 2005.

Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat er u toen geen vragen werden gesteld gaf u dan weer aan dat u dit toen liever niet zei. U wilde immers vermijden dat hier tijdens het CGVS-asielgehoor verder op zou worden ingegaan (CGVS p.10).

Dergelijke uitleg wordt niet aanvaard daar er geen enkele reden is waarom u dit initieel zou verzwijgen daar u kort nadien uit eigen beweging over uw stage binnen de SOBR begon. U vermoedde immers dat de vraag die u tijdens uw opsluiting in 2005 over de 'gevangenis' en het 'pistool' werd gesteld betrekking had op uw stage binnen de SOBR (CGVS p.10).

Voorts is het hoogst opmerkelijk dat u verklaarde dat u sinds de herfst of de winter van 1999 in de gevangenis zat en dat u pas in de lente van 2004 vrijkwam (CGVS p.4, 7).

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u tot een opsluiting van 4 jaar werd veroordeeld.

Toen u gevraagd waarom u bijgevolg pas in 2004 vrijkwam, stelde u opmerkelijk genoeg dat de straf was ingekort. Toen u erop gewezen werd dat het tijds kader van opsluiting dat u voorhoudt langer dan 4 jaar is, stelde u enkel dat u 4 jaar zat opgesloten (CGVS p.7).

Dergelijke verklaring bevestigt dan ook het incoherente tijds kader dat u aangaande uw opsluiting geeft zonder dat u er een afdoende verklaring voor kunt geven.

Een dergelijke mate van tegenstrijdigheid is dan ook nefast voor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Het feit dat de door u verklaarde vervolgingsfeiten reeds van enige tijd terug dateren, kan geen verschoning bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. Het betreffen immers geen details, maar essentiële elementen waarvan redelijkerwijs kan worden verwacht dat u deze nog steeds in een coherent en duidelijk kader kunt plaatsen.

Ten slotte beweerde u dat u bij terugkeer naar Wit-Rusland omwille van het loutere feit dat u een asielaanvraag hebt ingediend tot een gevangenisstraf zou worden veroordeeld omdat dit een strafbaar feit is in Wit-Rusland. De straffen hiervoor zouden tot 5 jaar kunnen oplopen.

Ten eerste dient te worden vastgesteld dat u dit pas aanhaalde nadat u specifiek werd gevraagd wat u in de door u op de Dienst Vreemdelingen zaken ingevulde vragenlijst van het CGVS bedoelde met de bewering dat u bij terugkeer een gevangenisstraf van 5 jaar riskeerde.

Voordien werd u echter reeds gevraagd of u alle asielmotieven had kunnen zeggen waarop u bevestigend antwoordde.

Dergelijke nalatigheid om dit uit eigen beweging tijdens het CGVS-asielgehoor te melden ondermijnt dan ook de ernst van deze door u gearticuleerde vrees (CGVS p.18-19).

Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat er, dit in tegenstelling tot uw bewering hieromtrent, geen enkele wet in Wit-Rusland bestaat die het aanvragen van asiel in een ander land strafbaar stelt.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze.

Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u en uw vrouw voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Jullie internationale paspoorten, de geboortebewijzen, het rijbewijs van uw vrouw en jullie huwelijksakte bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over jullie asielmotieven.

Uw militair boekje bevat geen enkele referentie naar enige veroordeling noch bevat het een referentie naar uw stage bij het SOBR waardoor dit boekje enkel kan aantonen dat u in Wit-Rusland in het leger hebt gezeten en op eigen verzoek ontslag zou hebben genomen wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken (CGVS p.10, 18).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster, V.B., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, V.B., verklaarde de Wit-Russische nationaliteit te bezitten. U werd op 18/03/1984 te Slonim geboren en bent getrouwd met A.B. (OV 6.378.099).

Omwille van het feit dat uw man een gevangenisstraf van 4 jaar heeft uitgezeten omdat hij bepaalde militaire orders niet had gevolgd en hierna geïmigreerd bleef worden door de Wit-Russische autoriteiten reisden jullie in december 2008 naar België waar jullie op 21/01/2009 een asielaanvraag indienden. Deze werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen daar Nederland volgens de Dublin II-verordening verantwoordelijk was voor jullie asielaanvraag. Jullie hadden immers met een Nederlands visum gereisd.

U vroeg echter geen asiel in Nederland en op 10/07/2013 dienden u en uw man een nieuwe asielaanvraag in België in.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot A.B. (CGVS p.2).

In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd mede op basis van uw verklaringen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven.

Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

"U verklaarde vervolging te vrezen vanwege de Wit-Russische autoriteiten onder andere omdat zij u enerzijds als opposant beschouwden en anderzijds omwille van de informatie die u tijdens uw stage bij de SOBR opdeed.

Echter werden vaststellingen gedaan die de door u verklaarde vervolgingsvrees niet aannemelijk maken.

Vooreerst legt u geen enkel overtuigend document neer dat uw vervolgingsrelaas kan ondersteunen. Niettemin kon dit redelijkerwijs van u worden verwacht.

Zo verklaarde u dat u door een militair tribunaal tot een gevangenisstraf van 4 jaar werd veroordeeld en dat deze straf in beroep door een burgerlijke rechtbank werd bevestigd (CGVS p.4-5).

U legt echter geen enkel document neer dat ook maar indiceert dat u ooit bent veroordeeld of in de gevangenis hebt gezeten.

Voorts verklaarde u dat er een convocatie voor u was toegekomen. Niettemin verzuimt u deze neer te leggen en had u er geen idee van waar deze zich bevindt (CGVS p.14-15).

Een dergelijk manifest gebrek aan documenten om uw vervolgingsrelaas te ondersteunen, terwijl deze redelijkerwijs van u konden worden verwacht, is dan ook reeds een zeer negatieve indicatie naar de geloofwaardigheid van uw relaas toe.

Voorts werden er tegenstrijdigheden vastgesteld die aan de kern van uw relaas raken en de geloofwaardigheid van uw vervolgingsrelaas verder ondermijnen.

Zo stelde u dat er enkel huiszoeken hadden plaatsgevonden bij uw ouders en had u er geen weet van dat er huiszoeken hadden plaatsgevonden in de Brestskayastraat waar u sinds 2006 samen met uw vrouw woonde. U sloot wel niet uit dat er daar in uw afwezigheid eventueel huiszoeken hadden plaatsgevonden (CGVS p.17).

Uw vrouw verklaarde echter dat er wel een huiszoeking had plaatsgevonden op de Brestskayastraat en dat u daarbij aanwezig was.

Toen zij met uw verklaringen hieromtrent werd geconfronteerd stelde ze enkel dat u dat misschien vergeten was (CGVS vrouw p.2-3).

Het is echter weinig aannemelijk dat een ingrijpende gebeurtenis zoals een huiszoeking 'vergeten' wordt waardoor dergelijke poging tot verklaring van de vastgestelde tegenstrijdigheid niet afdoende is. Hiermee samenhangend verklaarde u dat beide huiszoekingen telkens zonder enige aanleiding hadden plaatsgevonden (CGVS p.13, 17).

In de door u op de Dienst vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS verklaarde u echter dat men na elke meeting telkens langskwam op zoek naar politiek drukwerk (Vragenlijst 3.5).

Toen u met deze verklaring werd geconfronteerd stelde u dat u misschien de zaken op de Dienst vreemdelingenzaken wat gunstiger wilde voorstellen waarmee u expliciet de tegenstrijdigheid toegeeft (CGVS p.17).

Voorts stelde u dat u in 2006, het laatste feit van vervolging dat u aanhaalde, door middel van een convocatiebrief werd opgeroepen om zich op het politiekantoor te melden. Daar kreeg u te horen dat u moest verdwijnen (CGVS p.14-15).

Uw vrouw stelde echter dat de wijkagent toen was langsgesproken om te zeggen dat u zich bij de politie moest melden en stelde dat er nooit een convocatiebrief voor u was toegestuurd.

Toen zij ermee werd geconfronteerd dat u verklaard had dat u door middel van een convocatiebrief werd opgeroepen had zij hier geen verklaring voor (CGVS vrouw p.3).

Voorts gaf u aan dat er tijdens uw opsluiting in 2005 geen vragen aan u werden gesteld.

U vermoedde dat de opsluiting als vernedering was bedoeld om anderen te tonen dat uw ongehoorzaamheid waarvoor u in 2000 werd veroordeeld niet werd getolereerd (CGVS p.9).

Later in het gehoor gaf u dan weer aan dat er wel vragen werden gesteld tijdens uw opsluiting in 2005. Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat er u toen geen vragen werden gesteld gaf u dan weer aan dat u dit toen liever niet zei. U wilde immers vermijden dat hier tijdens het CGVS-asielgehoor verder op zou worden ingegaan (CGVS p.10).

Dergelijke uitleg wordt niet aanvaard daar er geen enkele reden is waarom u dit initieel zou verzwijgen daar u kort nadien uit eigen beweging over uw stage binnen de SOBR begon. U vermoedde immers dat de vraag die u tijdens uw opsluiting in 2005 over de 'gevangenis' en het 'pistool' werd gesteld betrekking had op uw stage binnen de SOBR (CGVS p.10).

Voorts is het hoogst opmerkelijk dat u verklaarde dat u sinds de herfst of de winter van 1999 in de gevangenis zat en dat u pas in de lente van 2004 vrijkwam (CGVS p.4, 7).

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u tot een opsluiting van 4 jaar werd veroordeeld.

Toen u gevraagd waarom u bijgevolg pas in 2004 vrijkwam, stelde u opmerkelijk genoeg dat de straf was ingekort. Toen u erop gewezen werd dat het tijds kader van opsluiting dat u voorhoudt langer dan 4 jaar is, stelde u enkel dat u 4 jaar zat opgesloten (CGVS p.7).

Dergelijke verklaring bevestigt dan ook het incoherente tijds kader dat u aangaande uw opsluiting geeft zonder dat u er een afdoende verklaring voor kunt geven.

Een dergelijke mate van tegenstrijdigheid is dan ook nefast voor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Het feit dat de door u verklaarde vervolgingsfeiten reeds van enige tijd terug dateren, kan geen verschuiving bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. Het betreffen immers geen details, maar essentiële elementen waarvan redelijkerwijs kan worden verwacht dat u deze nog steeds in een coherent en duidelijk kader kunt plaatsen.

Ten slotte beweerde u dat u bij terugkeer naar Wit-Rusland omwille van het loutere feit dat u een asielaanvraag hebt ingediend tot een gevangenisstraf zou worden veroordeeld omdat dit een strafbaar feit is in Wit-Rusland. De straffen hiervoor zouden tot 5 jaar kunnen oplopen.

Ten eerste dient te worden vastgesteld dat u dit pas aanhaalde nadat u specifiek werd gevraagd wat u in de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS bedoelde met de bewering dat u bij terugkeer een gevangenisstraf van 5 jaar riskeerde.

Voordien werd u echter reeds gevraagd of u alle asielmotieven had kunnen zeggen waarop u bevestigend antwoordde.

Dergelijke nalatigheid om dit uit eigen beweging tijdens het CGVS-asielgehoor te melden ondermijnt dan ook de ernst van deze door u gearticuleerde vrees (CGVS p.18-19).

Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat er, dit in tegenstelling tot uw bewering hieromtrent, geen enkele wet in Wit-Rusland bestaat die het aanvragen van asiel in een ander land strafbaar stelt.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze.

Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op

grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u en uw vrouw voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Jullie internationale paspoorten, de geboortebewijzen, het rijbewijs van uw vrouw en jullie huwelijksakte bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over jullie asielmotieven.

Uw militair boekje bevat geen enkele referentie naar enige veroordeling noch bevat het een referentie naar uw stage bij het SOBR waardoor dit boekje enkel kan aantonen dat u in Wit-Rusland in het leger hebt gezeten en op eigen verzoek ontslag zou hebben genomen wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken (CGVS p.10, 18)."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 2 december 2013 aan dat de informatie in het administratief dossier niet toelaat *"om de situatie van teruggekeerde vluchtelingen te beoordelen, laat staan te stellen dat deze niet worden blootgesteld aan het risico van vervolging. De loutere stelling dat er geen wetgeving bestaat die het asiel aanvragen in een ander land strafbaar stelt, vormt geen afdoende motivering ter uitsluiting van het risico op vervolging"*.

Verzoekers vragen aan de Raad (zie p. 3) de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal *"ten einde op nauwkeurige wijze de positie van teruggekeerde asielzoekers in Wit-Rusland te bepalen"*.

Ze stellen dat het feit dat hun verklaringen mogelijks als kort en fragmentair kunnen worden beschouwd, geen afbreuk doet aan de verplichting tot afdoende motivering van de weigeringsbeslissing.

2.2. Beoordeling

De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, V.B., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, A.B., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn verhoor op 2 oktober 2013 op het Commissariaat-generaal op de vraag of hij alle asielmotieven had kunnen opgeven bij de Dienst Vreemdelingenzaken, bevestigend antwoordde.

Pas nadat aan verzoeker specifiek werd gevraagd wat hij bedoelde in door hem op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst met de bewering dat hij bij terugkeer naar zijn land, een gevangenisstraf van vijf jaar riskeerde, legde hij uit (zie het verhoorverslag, p. 18, 19) dat hij bij terugkeer naar Wit-Rusland tot een gevangenisstraf zal worden veroordeeld om reden dat hij een asielaanvraag heeft ingediend, wat een strafbaar feit is in Wit-Rusland, en dat de straffen hiervoor tot vijf jaar gevangenis kunnen oplopen.

De Raad herhaalt dat de bewijslast in de eerste plaats op de asielzoeker zelf rust en dat het aan verzoeker toekomt om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

De Raad merkt op dat verzoeker, niettegenstaande hij quasi een volle vijf jaar aan de militaire academie had doorgebracht (zie het verhoorverslag, p. 3), enkel kon verwijzen naar "*wetten*" -in het algemeen- (zie het verhoorverslag, p. 19) die een asielaanvraag in het buitenland, in Wit-Rusland bestraffen.

De Raad stelt vast dat uit de informatie, die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, in Wit-Rusland geen wet bestaat die het aanvragen van asiel in het buitenland strafbaar stelt.

Door onder verwijzing naar voormelde informatie te besluiten dat de vrees van verzoeker voor een gevangenisstraf wegens zijn asielaanvraag in België, ongegrond is, heeft de commissaris-generaal genoegzaam zijn beslissing dienaangaande gemotiveerd.

Verzoeker had het bij zijn verhoor over "*wetten*"; de vaststelling dat er geen wetten bestaan in Wit-Rusland om te bestraffen wat verzoeker voorhoudt, volstaat om zijn bewering af te wijzen.

In het verzoekschrift van verzoeker, opgesteld met bijstand van een advocaat, wordt trouwens geen enkel wetsartikel van de Staat Wit-Rusland vermeld dat een asielaanvraag strafbaar stelt, noch wordt enige informatie bijgebracht die de informatie van de commissaris-generaal zou tegenspreken.

Er is dus geen reden om het dossier van verzoeker voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal die het weze herhaald, heeft onderzocht wat verzoeker heeft verteld en niet verplicht is zijn onderzoek uit te breiden tot wat in het verzoekschrift daarbuiten wordt gesuggereerd.

De tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden die in de bestreden beslissing werden aangehaald, worden in het verzoekschrift niet weerlegd.

Deze zijn pertinent, blijken uit het administratief dossier, worden door de Raad overgenomen en voeren tot het besluit dat het relaas van verzoekers ongeloofwaardig is.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoren op het Commissariaat-generaal bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE